

גיהוקים

כעסה במיוחד כי הדבר גרם לה לגהק והיא לא יכלה להתפטר מהגיהוקים.

היא ניסתה לשתות מים ולא לנשום, אך הגיהוקים פשוט לא רצו להסתלק. כמה שלא ניסתה, כל כמה שניות "היכככ" גדול יצא מהעכברה הקטנה. אבל אולי ידידי יוכלו לעזור, חשבה.

היא הלכה קודם כל לביתה של גירית. "שלום היכככ" גירית" אמרה.

"שלום" אמרה הגירית "מה שלומך היום?" "אני

בסדר "היכככ" אמרה

לוסי "אבל קיבלתי

"היכככ" גיהוקים "היכככ"

ואינני יכולה "היכככ"

להתפטר מהם."

"שמת לי לב לכך" אמרה

הגירית "אולי תנסי לעמוד על הראש

והגיהוקים יפלו החוצה" היא הציעה. "זה מה

שאני עושה תמיד, וזה עוזר לי. הווו-הווו!"

קראה הגירית ורצה בלי להוסיף מילה.

הייתה פעם עכברונת צעירה בשם לוסי. היא חיה באחו עם אמא ואבא שלה ועם האח

הרווי. היא הסתדרה מצוין עם

הרווי. הם שיחקו ביחד

בשדות, שחו בנחל בקיץ,

טיפסו על עצים ואפילו ערכו

יחד מסיבות.

לוסי חשבה שאח שלה הוא

האח

המושלם

ביותר שיכול היה לה

להיות, מלבד פרט אחד

היה לו מנהג להתגנב

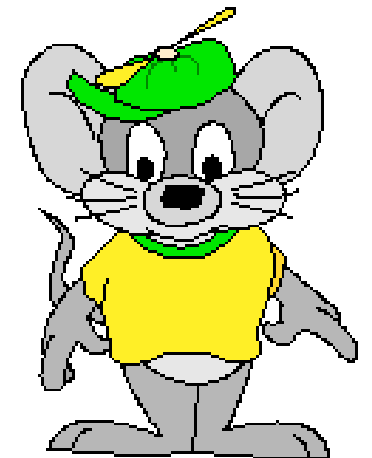
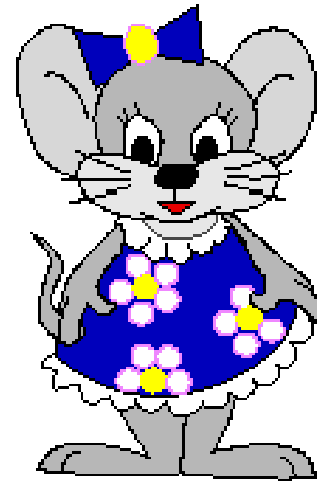
ולהפתיע אותה כשהיא לא

ציפתה לזה. רק הבוקר

הוא הפחיד אותה כל כך

שהיא שפכה על השולחן את כל המיץ. אמא

כעסה מאוד וכך גם היא בעצמה. למעשה היא

אבל כמה שלא קפצה וליטפה את בטנה,
הגיהוקים לא פסקו.
"וי לי!" אמרה,

כשהתחילה לחזור
הביתה "אולי אגהק כבר
במשך כל חיי. יקראו לי
'העכברה המגהקת'.
בוודאי לא אוכל להיכנס
לספרייה כי הספרנית
תגיד כי אני עושה רעש,

וממשחק במחבואים אני יכולה לשכוח. כל
אחד ימצא אותי מיד." היא הייתה כל כך
עסוקה בגיהוק שלה שלא הרגישה כלל לאן
היא הולכת.

ואז פתאום הרווי קפץ משיחי הפטל שליד
השביל, עם

פטל גדול
ועסיסי. "לוסי,
תראי מה
מצאתי!" קרא.
אבל על לוסי

לוסי נעמדה על ראשה והמתינה הרבה זמן.
זה היה קשה מאוד, כי עם כל גיהוק היא
איבדה את שיווי המשקל והייתה צריכה

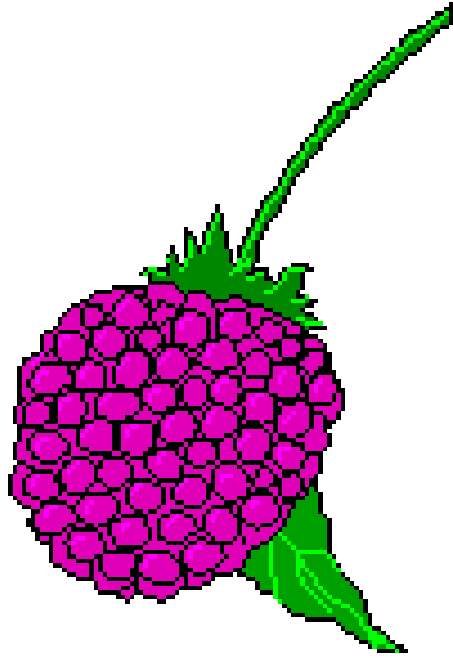
להתחיל מחדש. תוך כדי כך
באה אליה צפרדע בקפיצה.
"מה את עושה, לוסי" שאלה.
לוסי רצתה לספר לה אבל
באותו רגע יצא לה "היכככ"
גדול והצפרדע אמרה "וי,
כנראה עמידה על הראש

גרמה לך לגהק. נסי לקפוץ על רגל אחת
ובאותו הזמן ללטף את בטנך" היא הציעה.
"תודה" היכככ" לך" אמרה לוסי, אבל

הצפרדע כבר הייתה
בדרך לבריכה.
נראה ללוסי קצת
מגוחך לקפוץ על רגל
אחת וללטף את
בטנה, אבל

הגיהוקים נעשו גרועים יותר והיא הייתה
מוכנה לעשות את הכל, כדי להתפטר מהם.

נמאסו כבר ההפתעות של הרווי וכעסה
"הרווי, כמה פעמים אמרתי לך לא.."
התחילה לגיד. ואז עצרה וחיוך גדול הופיע על
פניה.

היא הבינה שהגיהוקים נעלמו! הרווי הפתיע
אותה כל כך שהגיהוקים ברחו. "הו, הרווי"
היא אמרה וחיבקה חזק את אחיה "תודה לך,
תודה. שחררת אותי מהגיהוקים האיומים
האלה!" קראה.

ואז יחד עם הרווי התחילו לאכול את הפטל
העסיסי.